

გან არ არსებობს სხვა ისეთი რთული ვითარება, როგორც საზოგადოებრივობა. ზემოდ ვთქვით, რომ ჩვენს ცხოვრებაში პოლიტიკამ ყველა სხვა საზოგადოებრივი ინტერესები დაჩრდილოა. ვიდრე ვარგებულად გამოხატული ბრძოლა პოლიტიკურ ინტერესებისთვის ღულდა და ცვეცხლის ალში მხვევდა თვითშეგნების, ვიდრე ამ ბრძოლის პროცესში გართულს ხალხს მართლად მებრძოლის მსიხიკა ამოძრავებდა, არც დრო იყო და არც საჭირო, აღნიშნულიყო საზოგადოებრივი ინტერესების გაცალახიანება, მაგრამ დღეს უკვე გაიარა პოლიტიკურ ბრძოლის ამ მწვევე მომენტმა; დაღვა დრო პოლიტიკის გვერდით სხვა საზოგადოებრივი ინტერესების წინ წამოასყენებლად, დაღვა დრო ცალხაზიანობის ნაცვლად მრავალფეროვანების აღსანიშნავად. მიუხედავად ჩვენის ცხოვრების კულტურულ სიღარიბისა, მიუხედავად ჩვენის საზოგადოებრივი ღირებულებათა სიმცირისა, პოლიტიკურ ინტერესების გვერდით უკვე სხვა საზოგადოებრივი ინტერესები იკავებენ ადგილს. საქმეა მოვიგონოთ წყობის გავრცელება, სკოლის გარეშე განათლება, პროფესიონალური მოძრაობა, საკოოპერაციო ორგანიზაციების ინტერესის გაღვივება და მრავალი სხვა. საზოგადოებრივი ინტერესები თან და თან უფრო და უფრო ფართოდ იშლებიან, უფრო და უფრო თამაშად იმართებიან წელში. ახლად გაღვივებულ საზოგადოებრივი ინტერესების ასპარეზი დღეს და იგი თავისუფლად დაიტვის ქართველ ინტელიგენციის მთელ ძალ-ღონეს. მშრომელი ხალხი, რომლის გულშიც გაიშალა ეს ახალი ინტერესები, ელის ქართველ ინტელიგენციას... იხსენება გზა ისტორიულად ჩატვიხილ ხიდის გამართლებისა. მშრომელმა ხალხმა თავისი გულის-თქმა უკვე საკმაოდ ნათლად გამოხატა, ჯერ კიდევ ინტელიგენციისგან გამოიჩინა და მდებარე გაუყავდას გზას ახლად გაღვივებულ საზოგადოებრივი ინტერესებს? — ახლო მომავალი გეგმები უკვე ამას,

დღეს კი დანამდვილებით შეგვიძლიან ვთქვათ, რომ ქართველ ინტელიგენციის პასუხს დიდი უზომოდ დიდი მნიშვნელობა ექნება როგორც ქართველ მშრომელ ხალხისათვის, აგრეთვე მთელი ერისთვის.

ახალი ამბავი

➤ **ჯარი საზღვარზე.** ჯულფაში, სპარსეთის საზღვარზე, დიდძალ ჯარისთვის მოუყრიათ თურმე თავი. რადგან საღვამობი არა ყოფილა, ჯარისათვის ხუთი ადგილობრივი სასტუმრო ყაზარმებდ გადუღებულან.

➤ **შეტაკება.** როგორც იტყობინებია, ქ. ნახიჭევანი 30 ვერსის მანძილზე სპარსეთ-რუსეთის საზღვარზე შეიარაღებული ქურთები თავს დასცემიან მოღარაჯე სალდათებს. ატეხილა სროლა. ამობენ, რომ ქურთებმა სამი ჯარისკაცი მოჰკლეს და რამდენიმე დაჰკრესო. ადგილობრივი წასულა ერევის გენერალ-გუბერნატორი.

➤ **მუშების დათხოვნა.** 24 დეკემბერს ზინგერის საჯარო სხლის ტფ. განყოფილების ადმინისტრაციამ ისრედ წოდებული „სპორჩიკები“ დათხოვა. შარშან მოპოვებული უფლებანი აღმინსტრაციამ მუშებს წაართვა; მუშებმა ამის გამო განცხადება შეიტანეს. ადმინისტრაციამ ამზე წინადადება მისცა მუშებს, დამორჩილებულიყვნენ შემდეგ პირობებს: მოსამსახურეთა მიღება და დათხოვნა ადმინისტრაციის სრულ უფლებას შეადგენს და მუშებს არაკითარი ნება არა აქვთ ჩაერიონ ამ განკარგულებაში; აგრეთვე მუშებს და მოსამსახურეებს არავითარი უფლება არა აქვთ ჩაერიონ ადმინისტრაციის რომელსავე განკარგულებაში; მოხელეებს და მუშებს არავითარი უფლება არა აქვთ რაიმე კერძო საქმე აღონ, ან საკუთარი ვაჭრობა გაართონ; მათ მთელი თავიანთი დრო ზინგერის ინტერესების სამსახურს უნდა მოახლოვონ და სხვა. ამასთან ზინგერის ადმინისტრაციამ გამოუცხადა მუშებს, თუ ვინცაა ადმინისტრაციის რომელსავე წევრს გამოუცხადეს მუშაობა ან სისრულეში მოიყვანეს ტერორისტული აქტი, ყველანი დათხოვნილი იქნებიან. მუშებმა ასეთს წინადადებაზე ხელი არ მოაწერეს და გაიმორკეს მოთხოვნები, რომ ძალაში დარჩენილიყო

დევლი პირობები. ამის გამო დეკემბერს 37 მუშა დაითხოვეს.

➤ **ტრამვ ზე ერება.** გუშინ, 28 დეკემბერს, დღეს, 2 საათის განმავლობაში შესწავდა ტფლისში ტრამვის ვაგონების მიმოსვლა. მიზეზი ის იყო, რომ დირექციას ერთი მოსამსახურე დათხოვნა და ამის გამო დანარჩენი ვაგონები შედგენა დათხოვნილი მიიღეს და 2 საათის შემდეგ მოძრაობა განახლდა.

➤ **სახალხო უნივერსიტეტის საზოგადოებათა წარმომადგენლების კრება.** პეტერბურგის სახალხო უნივერსიტეტის საზოგადოების საორგანიზაციო ბიურომ შეატყობინა ტფ. სახალხო უნივერსიტეტის საზოგადოების გამგეობას, რომ 3-7 იანვარს პეტერბურგში სახალხო უნივერსიტეტის წარმომადგენელთა საერთო კრება გაიმართება და თქვენი წარმომადგენელი გამოგზავნეთო.

➤ **უმაღლეს კურსებზე.** პროფ. ა. ს. ხახანაშვილი უკვე ჩამოვიდა ტფლისში და ლექციების კითხვას შეუდგება დღეს, 29 დეკემბერს. პირველ ორს ლექციას ქართულ ლიტერატურის ისტორიად წააკითხავს დღეს საღამოს 6-8 ს. პუშკინის სახელობის ბიბლიოთეკის (ალექსანდ. ბაღი) დარბაზში.

➤ **ახალ-თანამდებობაზე გადაყვანა.** ტფლისის სასულიერო სემინარიის დირექტორი და ქართულ ენის მასწავლებელი ილია ფერაძე გადაუყვანიათ ბათუმის საეპარქიო გიმნაზიაში რუსულისა და სიტყვიერების მასწავლებლად, ხოლო იმის ადგილზე, როგორც ამობენ, ნიშნავენ ს. რ. გორგაძეს.

➤ **სახელმძღვანელო წიგნები.** გამოვიდა გასაყრდითი თბილისის ქართულ გიმნაზიის გამოცემები: 1. საზოგადო გეოგრაფია: ევროპა; 2. საზოგადო გეოგრაფია: აზია, აფრიკა, ამერიკა და ავსტრალია; მოკლე ხანში გამოვიდა: 3. არითმეტიკის სახელმძღვანელო და 4. ალგებრულ ამოცანათა კრებული.

➤ **ნოქარათა შესახებ.** პროფესიონალურ კავშირების შეერთებულმა კომისიამ დაადგინა, საყვედური გამოუცხადოს იმ ნოქარებს, რომელთაც დაარღვეეს დებულება და 33 დეკემბერს გამოვიდნენ სამუშაოდ. კომისიამ დაადგინა აგრეთვე წინადადება მისცეს ნოქარებს, 30 დეკემბერს არ იმუშაონ.

➤ **გამგეობის წევრი.** ტფლისის გუბერნატორმა თანამდებობაზე დაამტკიცა

მთი უფრო დიდ რწმუნდებოდა, რომ საოცრებოდ იდგინოს და წოდებრივი წესწყობილების დამოხრა ჯერ შორსა და სპეციალ არის ახლო მომავალში მისი ასრულება. მიზეზი ის არის, რომ ქონებრივ განსხვავებებს ზედ ერთვის განსხვავება ამ ორ წოდებრივ რწმენასა და შეხედულებაში, ჩვეულებაში და, საზოგადოდ, მთელ ცხოვრების აგებულებაში. და აქ ამიტომაც აუთენტიკალი ხვედრი იხიოთ, ვინც მიხვდა ამას, როგორც ოთარაანთ ქვრივი და გიორგი. აქი პირველი ცხოვრებას იცე უყურებს, როგორც აღმინისათვის დასაწვავად და დასადავად მოვლენილს ნიჭის, აქი გიორგის ბაღში დიდნი „ვინ მე და ვინ ის“ (ე. ი. კესო) ასე სასოწარკვეთილებით არის აღსაყვ-განმებრივი სიბრძნე და გულის სურვევი ურთ-ერთისადმი ზედმეტად აორკეტებს განსხვავების ამ ორ წოდებისას. ამის შეგნება აქვს ოთარაანთ ქვრივს, ამას ჰგონობს გიორგიც, მაგრამ მათ, რასაკვირველია, არ ძალუძთ ამისი ახსნა. და რაც მათ ვერ შესძლეს, ამას გვაძლევს თვით მგოსანი არჩილის პირით.

აღსანიშნავია, რომ არჩილი და კესო, როგორც მგოსანი და დავისბა, მისდევდნენ, სწორედ იმ რჩევას, რომელსაც იძლეოდა თვით ილია თავის ახალგაზრდა ბიძის ნაწიერებში. ისინი მონატრულნი იყვნენ, რომ თავიანთი ეკათ ნიჭისათვის, კაცისთვის და არა გვარისთვის იმართებოდნენ. მათ შესურდათ გადაეღობათ წოდებრივი უთანასწორობა და ასე ემუშავათ ხალხის სასარგებლოდ. მაგრამ მგოსანი არჩილისა და კესოს მავალითი გვჩვენებს, რომ მართლად არ ძალუძს იმის დარღვევა, რაც ათასის წლობით იზრდებოდა და მარტობა გლუბთა და მებატონეთა თვითცნობიერების ნიადაგზე. საქმე იქამდისაც მივიდა, რომ, როგორც კესოსა და არჩილს მოეკრათ ყური გლუბობაში ნალაპარაკებისათვის, მათის აზრით კეთილის გულით

ცვა, სახლიდან გავიდა და ქაშაუკამ არა სჩანსო.

24 დეკემბერს, საღამოს 9 საათზე, ყასაბი კახაბერი მარტო-მარტო მისი სოსამსახურე კარზე შეიღობა და მისი ქურთი დაიჭინა. მათ ორი-სამი წუთისთვის დაეცა და მუშარით ფული მოსთხოვა. კარზე შეიღობა ერთი განზე გაიყვანა და უთხრა: სანდრო როგორ არა გრცხვინია, ასეთ საქმეს სჩადიხარო. ამაზე უცნობებმა დახაზეს რეგულაციები და გაიქცნენ. დაქრილი ბაჩხუდაროვა საავადმყოფოში გაჰგზავნეს.

ოღას ქუჩაზე 24 დეკემბერს რამდენიმე შეიარაღებული კაცი შეუფარდა მკანდირეს ვლ. დარახვიძეს და მოსთხოვა ფული. მკარცველებმა პოლიციელების მოახლოვება გაიგეს და მიიმაღლნენ.

ასევე დღეს, საღამოს 9 საათზე, მეპურეს პართენ საგანდოდეს შეუფარდნენ მკარცველები და დახლიდან 20 მანეთამდე გაიტაცეს.

ავჭალის ქუჩაზე 27 დეკემბერს აბრამ ტრაპაზოვს მალაზია გაუტუტეს და გაიტანეს 269 მან. საქონელი.

ვირონიკოვის ძეგლის პირდაპირ 27 დეკემბერს, დამის 11 საათზე, ტრამვის მიმავალი ვაგონი წამოეწია ტფ. ქალაქის გამგეობის მოხელეს ა. ტრაპაზინსკის და ერთი ფეხი მოსწყვიტა. ტრაპაზინსკი იმავე საღამოს საავადმყოფოში გარდაიცვალა.

➤ **ქველ-მამკელთა ურადლებას მივსჯევთ** ნინო გრუხაძის უვიდურეს გაჭირვებაზე. ნინო გრუხაძე ქველ-მამკელის შვილია. გარკვეულად, ქველ-მამკელთა ურადლებას არ დაემორჩილა და მამკელთა ურადლებას დაემორჩილა. მამკელთა ურადლებას დაემორჩილა და მამკელთა ურადლებას დაემორჩილა.

➤ **23 დეკემბერს** ე. დ. შტრეკის კბილის საყვანად სკოლა დასრულდა 7 კაცმა: ანა ზნაძისკაცამ, აგრეთვე ანა ზნაძემ, სტეფანო ანსანინსკიმ, გ. კარაკუდაინმა, ივანე კვანცხელიამ, ბრანის დამკავსკისამ და ბარბაქადე ტრაპაზინსკიმ.

➤ **მივსჯევთ** სავაწავლო ურადლებას „ნაკადულის“ მე-12 (ნაკადულისათვის და მე-24 მამკელ წოდებისათვის) ნომრები. შინა-არსი მამკელ წოდებისა:

„ნამადა“, ჯექია სიფ. გ—ძისა; „შობის სადამო“, გქეტიცისა; „ინდოგურების თავ-გადასაჯად“, სე. უ—ნისა; „ჩველ-მამკელის სეფ-გურადი“, თარგმანი ჯექნე ანტონისკისა;

შედეგები

ილია ქაქვიძე, როგორც მგოსანი

IV

საზოგადოებრივი ინტერესების განვითარება

(შედეგები)

ცალ-მხრივობა იქნებოდა, რომ გვეთქვა, ვითომ ილია ოთარაანთ ქვრივის მსოფლიო ტიპად მხდის მართა იმიტომ, რომ იგი უფრო ძნელს პირობებში იყო, ვიდრე რომელიმე ინტელიგენტი. ეს იქნებოდა არა თუ ცალ-მხრივობა, არამედ შეცდომა; რადგან ამ შემთხვევაში სოსია უფრო ხელ-მოსატანია. თუ დაუკვირდებით ოთარაანთ ქვრივის დახასიათებას, ადვილად მიხვდებით, რომ ილიის ოთარაანთ ქვრივი მოსწონს არა მართა იმიტომ, რომ იგი სცხოვრობს ძნელ პირობებში, რომ მას ცხოვრებისაგან გული უკვე გაქვავებული აქვს, რომ იგი მიხვდა, თუ რას ნიშნავს ადამიანის ტიპილი სიტყვა, რომელიც მართლად ანგარიშვანი ხერხია, არამედ უფრო იმიტომ, რომ ოთარაანთ ქვრივი ადამიანის ამ თითქმის გამსრესს პირობებს არ შეუშინდა და არ დაჰკარგა მან ადამიანობის ნამდვილი სახე, რომ იგი მუდამ მალა ატარებდა ადამიანობის გრძნობას. თვით გლახებსაც კი არ ინდობდა ხოლმე და ერთის ხელით რომ მოწყალეობას აწვდიდა, მეორეს ხელით ლანძღავდა და არიგებდა, რომ წესი არ არის მოთხოვრობა იმისთვის, ვისაც შეუძლიან კიდევ იმუშაოსო. მართალია, იგი ჰგონობს, რომ წოდებრივ ზღუდეს ვერ გავარდევს, მაგრამ იგი სხვას არ შეარჩენს თავის-თავის დაჩაგრვას, თვით მებატონებსაც არ ზიკრივდა და სანამ ძალუძს, არ გააქელონებს მათ ფეხით თავის მოყვარობას. სიმართლის მოყვარობა ხომ დღესაც და შვილში ისე ძლიერია, რომ ამის გულსათვის ხშირად მოსვლიათ უსიამოვნება მებობლებთან: „თქვენი რა საქმეა“

ენტონენ ხოლმე ისინი, როცა დედა და ან შვილი ჩაეროდა სიმართლის გული-სათვის სხვის საქმეში.

ერთის სიტყვით, სიმტკიცე ხასიათისა, გრძნობა თავმოყვარობისა, სხვის წინაშე ქედ-მოუხრებლობა, სიმართლის სიყვარული და ამასთან სხვისადმი გულ-შემატყვირობა, — ყველა ეს მხლიან ოთარაანთ ქვრივის მთლიან დედა-კაცად, რომელსაც ცხოვრებამ, მართალია, თავისი დიდი დასვა, მაგრამ მაინც არ შეუძლია მასში მოთხოვნილება თავის თავისადმი, ადამიანის ღირსება მალა სქირება, თავისი ადამიანობა არავისათვის გაუქვლებინებია და თვითონაც არავინ არ დაუწავდრია... აი, ეს მთლიანობა ადამიანის ბუნებისა: გონების სიმზვილე, შეგნებულება, ხასიათის სიმტკიცე და ამასთან მოსიყვარული ჩვილი გული, მგოსნის დასურათებით, განხორციელდა ოთარაანთ ქვრივში; იქნება განათლებით იგი დაბლა სდგას ბევრ ინტელიგენტზედ, მაგრამ „ადამიანობით“, მგოსნის აზრით, ოთარაანთ ქვრივი უფრო მალა სდგას, ვიდრე ბევრი მალა წრიდან გამოსული ადამიანი. ოთარაანთ ქვრივი და გიორგის ისწავდნენ მომავლისაკენ, თუმცა მათი მღვამარობა ძალიან ძნელია, და ესეც საქმეა, რომ მომავლის წინამორბედებად იქმნენ ცნობილი.

„ოთარაანთ ქვრივ“ში გამოყვანილ გლუბთა დახასიათებით გამოიჩვენა, რომ ბატონ-ყმობის შემდეგ გლუბთა ვითარებაში არ მომხდარა ისეთი არსებითი ცვლილება, რომელსაც შესძლებოდა გამოეცვალა მათი მიმართულება. იცავლა მხოლოდ სახე ბრძოლისა, თვითონ სავანი და მიზანი კი ძველი დარჩა. წოდება ისევ მძლავრია თავის წესწყობილებით; უფსკრული გლუბთა და მებატონეთა შორის ისევ არსებობს. მაშ როგორ უნდა მოსპობილიყო ბრძოლა გათანასწორობისათვის, მისწრაფება წოდებრივ „ზღუდეს“ დარღვევისაკენ? პირიქით, რაც უფრო უკვირდებოდა მგოსანი საქმის ვითარებას,

მონაქმედარა გლუბებს თავისებურად გავგათ. და-მამს, რასაც ვივლით, სწყინდა ასეთი გაუგებრობა მათის გულის-ნადების, ასე ახსნა მათის მისწრაფებისა, მაგრამ მგოსანი სულ სხვანაირად უყურებდა საქმეს. რომ იგი შემდეგში თვით არჩილსვე თქვივინებს იმ აზრს, რომ გლუბებს მებატონეთა ვაგება სხვანაირად არც შეუძლიათო. საქმე ის არის, რომ როდენაა გიორგი დიდის ამით დასაფლავებინა არჩილი, ხალხში ზოგმა მოუწონა, ზოგმა კი ეტყვა დაუწყო და-მამს: „კაცი მოიღწეს და ქვეყანას ამით უბმენ თვალსაო“, და მგოსანი თავის მხრივ უმატებს შემდეგ მნიშვნელოვან სიტყვებს: „იქნება ვერც იყო. ეს კია: სხვის გულში მართალი ავიღო საპოვნელი არ არა“. შემდეგ იწყობა არჩილის პირით ახსნა იმისი, თუ გლუბებს რატომ არ შეეძლოთ სხვანაირად ვაგეთა და-მამის საქციელი. მიზეზი, არჩილის სიტყვით, მგოსანარეოს იმაში, რომ გლუბნი და მებატონენი ერთმანეთისათვის უცნობნი არიან: „ჩვენი მადლი, ჩვენი კეთილი არა სწამთ, არა სჯერათ, ერთიც და მეორეც ჩვენგან უკვირო, ეუცხოვებათ: რაღაო და რისთვისაო? იკითხავენ ხოლმე. რად იმას კეთილი?... ჩვენ ვინა და ისინი ვინ?...“

ამხარად, მგოსანს აქ ის აზრი აქვს გამოთქმული, რომ მადლი და კეთილი სხვა და სხვა წოდებას სხვადა სხვა ნაირად ესმის; თუმცა სიტყვას ერთსა და იმავეს ხმარობდა, მაგრამ შინაარსით კი სხვადა სხვა ცნებას აღნიშნავდა ხოლმე და ის, რაც ერთის წოდების—მებატონეთა აზრით კეთილი და მადლია, მეორის—გლუბის—აზრით მართლად ანგარიშვანი ხერხია, რადგან დღევანდელი ზნობრივი რწმენა არ წარმოადგენს რაიმე უცილობელს კანონს. ჩვენ ვხედავთ ოთარაანთ ქვრივში, რომ მართლად ერთს პარს არ ძალუძს ზნობრივ შეწყნების იმ წოდებრივ ელემენტებისგან

მონაქმედარა გლუბებს თავისებურად გავგათ. და-მამს, რასაც ვივლით, სწყინდა ასეთი გაუგებრობა მათის გულის-ნადების, ასე ახსნა მათის მისწრაფებისა, მაგრამ მგოსანი სულ სხვანაირად უყურებდა საქმეს. რომ იგი შემდეგში თვით არჩილსვე თქვივინებს იმ აზრს, რომ გლუბებს მებატონეთა ვაგება სხვანაირად არც შეუძლიათო. საქმე ის არის, რომ როდენაა გიორგი დიდის ამით დასაფლავებინა არჩილი, ხალხში ზოგმა მოუწონა, ზოგმა კი ეტყვა დაუწყო და-მამს: „კაცი მოიღწეს და ქვეყანას ამით უბმენ თვალსაო“, და მგოსანი თავის მხრივ უმატებს შემდეგ მნიშვნელოვან სიტყვებს: „იქნება ვერც იყო. ეს კია: სხვის გულში მართალი ავიღო საპოვნელი არ არა“. შემდეგ იწყობა არჩილის პირით ახსნა იმისი, თუ გლუბებს რატომ არ შეეძლოთ სხვანაირად ვაგეთა და-მამის საქციელი. მიზეზი, არჩილის სიტყვით, მგოსანარეოს იმაში, რომ გლუბნი და მებატონენი ერთმანეთისათვის უცნობნი არიან: „ჩვენი მადლი, ჩვენი კეთილი არა სწამთ, არა სჯერათ, ერთიც და მეორეც ჩვენგან უკვირო, ეუცხოვებათ: რაღაო და რისთვისაო? იკითხავენ ხოლმე. რად იმას კეთილი?... ჩვენ ვინა და ისინი ვინ?...“

ამხარად, მგოსანს აქ ის აზრი აქვს გამოთქმული, რომ მადლი და კეთილი სხვა და სხვა წოდებას სხვადა სხვა ნაირად ესმის; თუმცა სიტყვას ერთსა და იმავეს ხმარობდა, მაგრამ შინაარსით კი სხვადა სხვა ცნებას აღნიშნავდა ხოლმე და ის, რაც ერთის წოდების—მებატონეთა აზრით კეთილი და მადლია, მეორის—გლუბის—აზრით მართლად ანგარიშვანი ხერხია, რადგან დღევანდელი ზნობრივი რწმენა არ წარმოადგენს რაიმე უცილობელს კანონს. ჩვენ ვხედავთ ოთარაანთ ქვრივში, რომ მართლად ერთს პარს არ ძალუძს ზნობრივ შეწყნების იმ წოდებრივ ელემენტებისგან

მონაქმედარა გლუბებს თავისებურად გავგათ. და-მამს, რასაც ვივლით, სწყინდა ასეთი გაუგებრობა მათის გულის-ნადების, ასე ახსნა მათის მისწრაფებისა, მაგრამ მგოსანი სულ სხვანაირად უყურებდა საქმეს. რომ იგი შემდეგში თვით არჩილსვე თქვივინებს იმ აზრს, რომ გლუბებს მებატონეთა ვაგება სხვანაირად არც შეუძლიათო. საქმე ის არის, რომ როდენაა გიორგი დიდის ამით დასაფლავებინა არჩილი, ხალხში ზოგმა მოუწონა, ზოგმა კი ეტყვა დაუწყო და-მამს: „კაცი მოიღწეს და ქვეყანას ამით უბმენ თვალსაო“, და მგოსანი თავის მხრივ უმატებს შემდეგ მნიშვნელოვან სიტყვებს: „იქნება ვერც იყო. ეს კია: სხვის გულში მართალი ავიღო საპოვნელი არ არა“. შემდეგ იწყობა არჩილის პირით ახსნა იმისი, თუ გლუბებს რატომ არ შეეძლოთ სხვანაირად ვაგეთა და-მამის საქციელი. მიზეზი, არჩილის სიტყვით, მგოსანარეოს იმაში, რომ გლუბნი და მებატონენი ერთმანეთისათვის უცნობნი არიან: „ჩვენი მადლი, ჩვენი კეთილი არა სწამთ, არა სჯერათ, ერთიც და მეორეც ჩვენგან უკვირო, ეუცხოვებათ: რაღაო და რისთვისაო? იკითხავენ ხოლმე. რად იმას კეთილი?... ჩვენ ვინა და ისინი ვინ?...“

ამხარად, მგოსანს აქ ის აზრი აქვს გამოთქმული, რომ მადლი და კეთილი სხვა და სხვა წოდებას სხვადა სხვა ნაირად ესმის; თუმცა სიტყვას ერთსა და იმავეს ხმარობდა, მაგრამ შინაარსით კი სხვადა სხვა ცნებას აღნიშნავდა ხოლმე და ის, რაც ერთის წოდების—მებატონეთა აზრით კეთილი და მადლია, მეორის—გლუბის—აზრით მართლად ანგარიშვანი ხერხია, რადგან დღევანდელი ზნობრივი რწმენა არ წარმოადგენს რაიმე უცილობელს კანონს. ჩვენ ვხედავთ ოთარაანთ ქვრივში, რომ მართლად ერთს პარს არ ძალუძს ზნობრივ შეწყნების იმ წოდებრივ ელემენტებისგან

*) იხ. „სახლი“ № 288.

